

Kráčalo prázdnu uličkou čo bol neuveriteľný zázrak pretože v 25. storočí sa počet obyvateľstva prudko zvýšil. Má vyholenú hlavu, no kráča dôstojne. Nijako sa netrápi svojím vzhľadom. Nato vyšlo z uličky a v jeho zornom poli sa ocitli státisíce s takým účesom ako malo ono. Možno aj preto sa vyholená hlava nezdala škaredá, ale... normálna.

V diaľke sa črtala niekoľkometrová veža z kontajnerov. V takýchto takzvaných boxoch v minulosti ľudia prevážali rôzne látky, potraviny či materiály na lodi, no dnes slúžili na dosť odlišný účel a to na bývanie.

Prepchalo sa davom a potom vkráčalo do vysokej budovy. Škola nebola o nič menej preľudnená ako námestie. Žiaci sa nechtiac strkali lakťami a stúpali si na nohy, ale všetci mali pevne zabudované v mozgu, že takto to vyzeralo aj v praveku. Sledované si sadlo na stoličku takú tenkú a malú, že sa človek bál aby nepraskla. Potom sa do triedy nahnú ďalšie hlavy-kolienka a do miestnosti vpláva aj vyučujúco. „Naša trieda je poriadne malá,“ pomyslí si hlavná postava, keď učiteľko rozprávalo o zahájení školského roka 2497 celé nadšené, že o tri roky sa budeme nachádzať v 26. storočí. V miestnosti sa nachádzalo zhruba len 60-65 detí. V statných klasách za lavicami sedlo minimálne 80.

„Čo si o tom myslíš 12DLP813?“

„Prosím?. Čo ste sa pýtali?“

„Či sa tešíš na tento školský rok,“ učiteľko sa usmialo na 12DLP813.

„Teším sa, keď si zarobím,“ odpovedalo 12DLP813 úprimne.

Málokto chodil do školy, aby sa niečo naučil. Takmer všetky deti mali rovnaký cieľ a to zarobiť svojej rodine na živobytie.

Potom ako sa ustanovil zákon, že študentom sa za školskú dochádzku bude platiť, zobrali všetkým rodičom príjmy, aby ich využili práve na tento účel. Štát si v minulosti nevedel poradiť so záškoláctvom, tak dostal tento nelogický nápad. Keď už sme pri nelogických nápadoch tak vám spomeniem ešte jeden, systém 24. storočia. Nariadenie, aby ľudia nevedeli akého sú pohlavia. Preto má takmer každý vyholenú hlavu a namiesto mena číslo s písmenami.

Ak chcete zistiť či ste žena alebo muž musíte mať predpoklady na Deme čo je vlastne platforma, ktorú schvália Ministri. Potom a jedine potom môžete zistiť svoje pohlavie a mať ratolesť. Štát nechce, aby sa rodilo veľmi veľa nových detí, čo je síce kruté, no logické. Svet je totižto veľmi premnožený a priestoru je málo. Dokonca aj kyslík sa pomaly miňa. Zem už nie je čím bývala. Dnes je to len veľké spálenisko plné púští a suchej zemi.

Našťastie prežili rôzne mestá na území stredozemných krajín, ktoré teraz ochraňuje fólia zvaná guľa. Táto projektová inšpirácia vznikla z britského EDEN PROJECT už pekných pár storočí dozadu. Teplotu reguluje prístroj čiže horúčava zo spáleniska neprenikne cez fóliové štíty. Aspoň nie celá.

„Čo chceš tento rok dosiahnuť?“ opýta sa učiteľko jednej ďalšej holohlavy s kódom I7V94. Každý chce byť v tejto dobe profesoro. Nielenže dostáva vysoký plat, ale automaticky získaval povolenie byť Deme.

„Dnes by už stačilo toho rozprávania,“ vyhlási, keď nikto nechce konverzovať. „Nezabudnite však, že zajtra ideme na exkurziu po spálenisku a pri...“ Nestihlo dopovedať, pretože v triede začalo hučať a žiaci začali vychádzať z miestnosti. „Uhni! Nemôžem cez teba prejsť,“ zavelila vysoká chudá postava. „Asi máš v tom prípade šmatlavé nohy,“ odvrklo 12DLP813.

12DLP813 sa vyšplhalo po obrovitánskom rebríku, ktorý bol pripevnený ku kontajnerom. Nenávidelo výšky. Nakoniec vošlo do ich konkrétneho boxu. Dnu sedel ďalší človek za maličkým stolíkom a štyri deti sa smiali na dvojposchodovej posteli.

„Ahojte!“ pozdravilo 12DLP813.

Osoba sa obrátila od stolíka a usmiala sa na svoje dieťa. 12SLP813 netušilo či je to jeho mama alebo otec, isto nevedelo ani či pred ním sedí jeho pravý biologický rodič. Štyria súrodenci sa stále rozosmiati škerili.

„Ahoj DvanaSL pozdravil nakoniec jeden zo súrodencov. Ostatní sa ďalej na dačom rehlili. DvanaSL ho začali volať hlavne známi. Túto prezývku mal oveľa radšej ako trinásťka-dieťa nešťastia. Tak ho volali všetci v škole. Toto meno mu prischlo pretože na konci kódu (12SLP813) má 13 a tomuto číslu sa pripisujú veľmi zlé vlastnosti. Vraví sa, že na svete s touto nešťastnou cifrou žije tak 5 ľudí, čo je dosť mizerný počet nato, že po svete teraz chodí približne 89 miliárd.

(Prepáčte tomu dieťaťu, že všetko prerátava, no vo svete budúcnosti sú čísla základom).

V kontajneri sa nachádzajú dve dvojposchodové postele, malé umývadlo, spomínaný stôl a vedro s vodou namiesto sprchy. Vzadu ešte trčal terry's mens čo je vlastne prístroj s umelým kyslíkom. Musí ho mať každá domácnosť, keď nechce dýchať kyslík výtvarný guľou. Tento vzduch má nezdravý vplyv na ľudský organizmus, pretože dýchací plyn sa dlho udržiava vo fóiovej guľi a potom je v ňom veľa patogénov.

„Zajtra ideme na exkurziu po spálenisku. Nebojte sa však. Nezhorím.“ Zavtipkovalo 12DLP813, ale nikto z rodinných príslušníkov sa nezasmial. „Tak to si teda beriete skafandre,“ potešilo sa jedno z detí. Toto bolo najmladšie. „Áno. Ochránia našu kožu pred spálením,“ veselo sa zasmialo 12DLP813 a zobralo najmladšieho súrodencu na ruky.

„Vaše injekcie.“ Všetci sa strhli na hlas. Vo dverách kontajnera stála blondávo vyholená hlava, na rukách jej sídlila malá krabička a v modrých očiach sedela únava. „Zdravím Catarina,“ pozdravilo zákonné zástupco a podišlo ku štátnemu pracovníkovi. Modrooko podalo krabičku pričom sa na šedej blúzke zaleskla vizitka C1at6a4riN0a. Keď ste z jej kódu odstránili všetky čísla tak vzniklo slovo Catarina, aspoň tak si to zmysleli súrodenci a preto ju všetci oslovujú týmto menom. Štátne pracovníkovo však stojí pevne čiže postojom pripomína skôr muža. Všetci z rodiny si to myslia. „Dovidenia. “Rozlúči sa nakoniec C1at6a4riN0a a opatrne začne zliezať po rebríku. Kontajner sa pri tom pohybe nepekne zakolíše až súrodenci zhíkli.

Rodičo podišiel k 12DLP813 a pichlo injekciu do krku. „AU!“ zamrčalo DvanásťSL a počúvalo si krk. „Dobre vieš, že máme nariadenie užívať tieto vakcíny.“ Zhlásilo dôležito rodičo. „Mohlo si ma varovať,“ ohradila sa hlavná postava, ale nespokojné mrmlanie najstaršieho dieťaťa si nikto nevšimol. Opatrovníkovo ďalej pichalo injekcie, ale tentoraz súrodencom. Vakcína bola nechutne zelená a vôbec nevyzerala akoby jej účinky mali zabrániť zakrytiu pohlavia.

„Smola trinásťka. Tvoj kód len proste nevie dosť rýchlo reagovať. Vysmieval človek obliekajúci si posledný bledý skafander. „Zober si ten sivý oblek. Bude sa ti hodiť. Vyčnieva ako ty,“ posmešne sa zazubilo.

12DLP813 chcelo dačo hnusné odfrknúť, no radšej to nechalo tak. 8GH90 nebolo síce jediné, ktoré mu strpčovalo život, ale dráždilo ho najviac zo všetkých. DvanaSL mu už párkrát chcelo vraziť a pobiť sa s ním, možno aj preto má pocit, že jeho telo má srdce aj mozog chlapca. Od narodenia si to myslelo a toto tušenie stále neopadlo.

Dopredu pred deti vošiel dajaký starý človek s okuliarmi. Nato začal rozprávať.

„Dobrý deň žiaci. Vitajte na stanici ORAX, ktorá sa zaoberá skúmaním spáleniska a hľadá nové bezpečné miesta na tejto teplej pôde.“ Oznamovala dôležito sivovlasá osoba. Celý čas však neodtrhlo oči od papierov. „Dnes sa môžete pozrieť na túto pôdu vďaka týmto osemdesiatim sponzorom...“ Kopa značiek od zubných pást až po výrobcov robotov. Potom sa ešte rýchlo vysvetlia bezpečnostné pokyny, ktoré 12DLP813 absolútne nevnímalo a namiesto toho si porazenecky obliekalo šedý skafander. Tento úbor bol vyrobený z látky s ktorou môžete vstúpiť nielen do ohňa, ale i do ozajstného slnka. Horná časť sa skladala zo zvláštnej gule, ktorá vám zakrývala tvár, čiže vaše črty boli dobre skryté.

„A teraz vojdite do týchto trubiek, aby sme vás dostali na spálenisko,“ sprievodco sa konečne odtrhol od písmen i čísel na jeho pažiach a ukázal na desiatky sklenených rúrok. Všetci sa na vybrali s takým vreskotom až si učiteľko zakrylo uši.

12DLP813 teda vstúpilo ako ostatní do priesvitnej slamky a počkalo dokým vedúci človek stlačí dajaké tlačítka. „Za chvíľku sa so svojím učiteľkom ocitnete na mieste.“ Vedúca osoba sa otočila práve vo chvíli keď, do miestnosti úplne nečakane vtrhla štvorčlenná skupinka. Všetci v tmavých skafandroch.

„Čo do pekla...“ začala vedúca osoba, no jedno zo skupiny vytiahlo pušku a strelilo mu do hlavy.

Všetci z triedy začali vrieskať a krčiť sa. „Ak sa pohnete, skončíte ako ono,“ vyhrážal sa ďalší šedý skafander a pohol sa k ovládaciemu centru. Ostatní v rukách stále držali smrtonosnú zbraň.

Vtom sa otvorili dvere a do izby vpochodovala veľká bezpečnostná služba. „Prišla záchrana!“ s úľavou zakričalo žiako a hneď nato sa mu na košeli zjavila červená šmuha. Na zem dopadlo ďalšie mŕtve telo. Učiteľko zakričí a tak isto aj niektoré decká. „Kto môže byť také zlé, že by zabilo šestnásťročné dieťa bez mihnutia oka. „Nemohlo by byť v poriadku,“ pomyslelo si 12DLP813 a zdesene sledovalo scénu odohrávajúcu vpredu. „Pohni si,“ zakričal zabijak v tmavom obleku na svojho kolegu, no ten ho ignoroval a ďalej sa snažil niečo zapnúť či vypnúť.

Ostatní vrahovia zatiaľ strieľali ľudí z ochranky bez úplných výčitiek. Neznámi v skafandroch boli nanešťastie príliš šikovní a nikto z ochranky ich nezasiahol. Zrazu na strope začalo blikať červené svetielko. „Mám to. Podme!“ povedala osoba, ktorá sa montovala v systéme. Tmavé skafandre začali cúvať, no stále pálili po ochranke.

„Vypadni!“ Zavrčal jeden z vrahov na žiaka v priesvitnej slamke a aby zdôraznil svoje slová namieril naň zbraň. Spolužiako vystrašene vybehne z tunela, no neprestáva sa triasť. Tak isto ani ostatní. Ďalšie deti vyhodí zločinci týmto istým spôsobom a než by sa človek nazdal, už stála v tuneli celá skupina, okrem posledného čierneho skafanda, ktorý strieľal policajtov.

„Lily pohni, si lebo to nestihneš!“ Zakričí trochu nesvoj jeden skafander. DavanSl sa úplne zarazí. Prečo ten zločinec povedal LILY? Nemá kód? A práve vtedy sa posledná osoba zo skupiny vopchala do rúrky. A nato všetci traja zmizli.

12DLP813 si konečne vydýchlo. Je po všetkom.

A vtedy mu došlo, že urobilo najväčšiu chybu v živote. A uvedomilo si to až, keď zacítilo slabé elektrizovanie vo svojom tele. Rozhliadlo sa okolo a zistilo niečo tak neuveriteľného, až si myslelo, že sníva.

Stálo na spálenisku. Doparoma, prečo sa tu ocitlo?

„Čo tu, do riti, robí ten žiako?“ Hreší jeden čierny skafander a určite sa aj mračí, no trinástka to nevie presne určiť, keďže mu nevidno do tváre.

„Prečo je tu?“

Iná osoba sa nachvíľu tuho zamyslela: „vyzerá to tak že skener bol zle nastavený. Mal presmerovať naše tmavé skafandre premiestniť na spálenisko. Naskenoval aj šedý úbor.

„Ale veď ten oblek čo má nie je vôbec čierny.“

„Áno, to je pravda, ale vyzerá to tak, že je dostatočne tmavý, aby ho počítač považoval za čierny.“

12DLP813 sa dostalo do peknej kaše.

Skupinka vrahov sa po dlhom dohadovaní čo urobia s DvanaSL nakoniec rozhodla zobrať 12DLP813 so sebou. Bolo pravdupovediac dosť prekvapené, že ho nenechali ho napospas smrti. Na spálenisku vás o život nemuseli pripraviť len vysoké teploty, ale aj nedostatok kyslíka, pretože veľké teplo tento dýchací plyn mení na toxický.

Trinástka - dieťa nešťastia, stále nervózne, kráčalo pri zločinoch.

„Kam to ideme?“ Odvážilo sa nakoniec spýtať.

„Do Gemberdonu,“ oznámil čierny skafander a tým vytiahol DvanaSL z desivých myšlienok. 12DLP813 si v duchu vydýchlo, že ešte nie je na druhom svete.

O Gembedone rozprávalo vždy plno ľudí. Začulo, že je tam lepšie hospodárstvo, cestovný ruch a čo je hlavné vyspelá politika. Vraj sa tam muži a ženy odlišujú a nemusia brať žiadne injekcie na potlačanie pohlavia.

„A načo tam idete?“

„To je naša vec, nemyslíš?“ Zavrčalo a potažkalo si zbraň, aby si ju DvanaSL všimlo.

Prehltlo a radšej prestalo klásť otázky.

„Nebud' taká, Lily,“ obrátil sa na ňu ďalší z tmavých oblekov.

„Prečo sa volá Lily? Nemáte kódy?“ Spýtalo sa 12DLP813 a hneď to oľutovalo.

„Sme mimo zákona, žiaden kód nám nepriradili. Za čo sme aj vd'ачní.“ Naoko naštvane dodá Lily.

„Kedy tam asi dôjdeme?“

„Vždy si taký otravný?“

„Prečo si myslíš, že som chlapec?“

„Čo?“ Lily nechápavo zazrela.

„No povedala si, že vždy som taký otravný, čiže asi máš pocit...“

„Aha. Tak to bude tým, že chlapi sú vždy idioti. Nič v zlom Jack a Gerd.“ Doložilo nakoniec dievča a pozrelo na svojich kolegov. Tí sa len zasmiali.

„Čiže si myslíš, že som muž, pretože som idiot?“

„Ja si to nemyslím, ja to viem.“ DvanaSL by prisahalo, že sa užkrnula.

Potom dialóg viedli len vrahovia medzi sebou a žiako ignorovali.

Horúčava sa dala znášať len veľmi ťažko a všetkým sa potilo celé telo. Cesta sa kvôli nedostatku vody a jedla zdala oveľa dlhšia. Na noc sa utáborili, ale bolo veľmi čudné spať v skafandroch ešte k tomu na spálenisku. „Keď si smädný, vytiahni si vodu,“ prihovril sa 12DLP813 jeden z čiernych skafandrov a podal mu batoh. Asi sa volal Gerd. A 12DLP813 malo pocit, že odteraz je pre každého chlapec.

Smädné sa napilo bez toho, aby uvažovalo či ho nechcú otráviť.

„Vďaka.“

„Za málo.“

Zaspalo s nepríjemným pocitom v bruchu.

DvanaSL sledovalo asi najväčší zázrak 25. storočia a zatajovalo dych. So svojimi spoločníkmi stáli na spálenisku pred Gembedonom - najlepším miestom sveta. Cez veľkú priehľadnú guľu vyrobenú nie z plastu ako v meste, kde bývalo, ale zo skla, videlo krásne domy, ulice a dokonca obrovské haldy. Z pravého skla. Sklo bolo vynájdené už strašne strašne dávno, no postupne zaniklo. Možno preto nemali žiadne domy presklené okná, iba štvorcové diery.

„Máte zbrane?“ Spýtal sa asi Jack. 12DLP813 ich nevedelo až tak dobre rozoznať. „Jasné,“ ozval sa štvrtý skafander, ktorého meno ešte nezaregistrovalo a ukázal Jackovi pušku.

„Skúsime to najprv po dobrom. Veď nie sme vrahovia,“ navrhol Gerd.

„Ale mi sme vrahovia,“ vyhrkla Lily a rozbehla v ústrety osudu.

Sedeli na piknikovej deke akoby sa nič nestalo. Len pred hodinou sa táto skupinka bila so strážnikmi, aby sa dostali do mesta. Ich rýchlosť a elegancia by sa dala prirovnať jedine tak k najušľachtilejším bojovníkom. Aj keď striedali po policajtoch a uhýbali sa guľkám.

„Navrhujem aby sme si dali dole skafandre. Ťažšie nás potom spoznajú,“ povedal Gerd a spýtavo pozrel na ostatných. „To je fajn nápad,“ zahlásil čierny skafander, ktorého meno bolo pre 12DLP813 stále neznáme.

Gerd si zložil svoj oblek ako prvý a 12DLP813 sa zarazilo. Jeho vlasy nielenže neboli oholené do kolienka, no mali aj veľmi zvláštnu farbu. Vyzeral ako by sa na jeho hlave nachádzal citrón. Modré oči mu dodávali ešte čudesnejší vzhľad. Potom si zo seba doslovne strhol oblek Jack. V slnku sa mu leskli havranie vlasy a takisto tyrkysové oči.

„Dory a Lily? Dáte si niekedy dole tú masku?“ Spýtal sa ich Jack.

Dory bola nakoniec hnedovláska a Lily ryšavka s takými dlhými vlasmi, až jej padali na zadok. Aj tie dve dievčatá mali takú farbu dúhovky ako ostatní zo skupiny.

Všetci ticho sedeli na deke, keď zrazu ticho prerušila Dory. „Musíme ty niečo povedať, chlapče.“

„Nevolaj ma tak. Nikto nevie čo som.“

„Vieš tak trošku sme ti klamali s tým ako si sa sem dostal,“ pokračovala hnedovláska a ignorovala 12DLP813.

„Na konci máš trinástku, je tak?“ Pridal sa do rozhovoru aj Jack a skúmavo si ich prezrel. 12DLP813 sa zamyslelo, či im to povie.

„Áno, mám,“ vyhlásilo nakoniec.

„To znamená...“ začala Dory, no odmlčala sa, buď aby urobila napínavú atmosféru, alebo preto, že chcela všetkých provokovať.

„Že sme si to od začiatku naplánovali.“

12DLP813 spadla sánka a nezmohlo sa ani na slovo.

„Skener nenaskenoval tvoj tmavý skafander, ale tvoj kód. Vedeli sme, že tam bude piaty
„človek nešťastia“.

12DLP813 zízalo na dievča a premýšľalo.

Gerda vytiahol nejaký papier. Pozrelo sa naň a uvidelo päť tvárí, tri dievčenské a dve
chlapčenské. Posledné dievča však malo vlasy tak nezvyčajné až to bolo neuveriteľné. V jej
kučerách tancovala čierna, hnedá, blond'avá, no zároveň aj ryšavá. A oči.... oči mali zase
farbu oceánu ako dúhovky ostatných na fotografii.

„Som 56GFD13,“ predstavil sa Jack.

„4FH8F13,“ pridala sa Dory.

A kódy 5789F13 a 56OB6G13 boli Gerda a Lily.

„Počkat' chcete tým povedať, že som...“

„Sme tvoji súrodenci a.... si dievča.“